

Gyalogtúra

A túra hétfő reggel hajnali háromnegyed hétkor kezdődött a Piarista Gimnázium parkolójában. Miután mindenki befutott, beszálltunk a ránk váró kocsikba, és kicsit még álmosan vágtunk neki a Magas-Tátrába vezető útb. Útközben, még Magyarországon, megálltunk egy Tesconál, és bevásároltunk néhány szükséges dolgot: egyebek között az ínycsiklandozóan finom kolbászt, amelyből kicsit elnéztük a mennyiséget, így, habár előre nem is sejtettük, a túra végéig elkísért minket eme nagyszerű étel evésének öröme. Ezután meg sem álltunk a Szlovák Paradicsomig, ahol egy kisebb szurdok (Zejmarska roklna) megmászásával kezdtük el a tényleges túrázást. A szurdoktúra után visszatértünk a hátrahagyott kocsikhoz, majd egy jéghideg fürdőzés után az ottani tóban továbbindultunk a szállásunk felé. Késő délután érkeztünk meg a kiszemelt Rijo Campingbe, ahonnan már tisztán körvonalazódtak a Magas-Tátra első hegyvonulatai. A gyors sátorfelállítás után nekiláttunk felderíteni a terepet, illetve megfőzni az aznapi vacsorát. Miután elkészült a sajtos-tejfölös tészta, a hosszú kocsikázás hatására mindenki farkaséhesen látott neki az ételnek, amely hamar el is fogyott.

Másnap korán keltünk, majd egy gyors reggeli után felcihelődtünk, és elautóztunk egy, a Magas-Tátra aljában fekvő parkolóba (Csorba-tó), ahonnan nyomban elindultunk meghódítani a Rysy csúcst. A délelőtt további része egyhangú menetelésbe fulladt, de szerencsére az idő nekünk kedvezett, mivel jótékony felhők takartak el minket a tűző nap sugarai elől. Eközben a Svastits – Urbán - Kapolcsi trió előrehúzott, míg a többiek hátul masíroztak utánuk. Mialatt egyre feljebb és feljebb értünk, alkalmunk volt megcsodálni két tengerszemet is. A második már egészen magasan, úgy kétezer méter magasságában lehetett, és akármerre néztünk, csak meredek sziklákat, és ég felé törő csúcsokat láttunk. Szinte elképzelhetetlennek tűnt, hogy legyen akármelyik hegy tetejére vezető járható turistaút, amíg ki nem szúrtuk az apró pontokat az egyik hegyoldalban, amelyek egy végeláthatatlan szerpentinén vánszorogtak felfelé egy még magasabban fekvő kisebb völgybe. Mit volt mit tenni, egy rövid kis pihenő után továbbindultunk felfelé. A láncokkal kiépített út végül nem bizonyult olyan vesztesnek, így hamar felértünk a völgybe, ahol egy kis menedékház bújt meg a csipkézett hegygerincek és csúcsok árnyékában. Egy újabb kis pihenő után már újból felfelé másztunk, és nemsokára, úgy egy óra körül el is értük a Rysy tetejét, ahol szédületes látványban volt részünk: míg az egyik oldalon alattunk terült el a gleccservölgy, amelyen feljöttünk, tetején a második tóval, a vele átellenes irányban egy hatalmas szirtfal zuhant lefelé, és engedte láttatni a Magas-Tátra szemet gyönyörködtető csúcsait. Egy kis csúcscsikázás és fotózás után visszaindultunk lefelé, ugyanazon az úton, és egy ebéddel megszakítva az utat, épségben értünk vissza a parkolóba, majd a kempingbe. Aznap csilisbab volt a vacsi, ami kicsit csípősre sikerült Márialeti tanár úrnak köszönhetően, de emellett nagyon finomra is. Este fáradtan, de teli hassal tértünk nyugovóra.

A harmadik nap ismét kocsikázással indult, ahol a csapat két részre szakadt. Míg az egyik csapat a Vöröstorony-hágóra kapaszkodott fel, addig a többiek egy 2000 méter magasan lévő menedékháznál található tengerszemig jutottak. Még útközben, az első táblánál észrevehettük a magyar nyelvű kiírást, miszerint: „a szemetet kérjük visszalevinni, köszönyük szépen.” Ezt követően az utunk egy kopár fenyőerdőn vitt keresztül, ahol patak csordogált és nem túl nagy, de annál szebb látvány tárult elénk az általunk megjárt völgyre. Ezután az utunk a tengerszemig eléggé hosszúnak tűnt, kisebb összevárásokkal, almázásokkal telt, és mire felértünk, az idő elszállt. Fél óra pihenés után visszaindultunk, hogy még a beígért eső előtt leérjünk, de akárhogy is vártuk, szerencsénkre nem jött, csak úgy hat óra tájban egy öt perces „áztatás”. A délután gyorsabban eltelt mint a délelőtt, de gyakrabban be kellett várni egymást, ezért fél órákat is álltunk. A keményebb csapattal a táblánál találkoztunk, ahol elmondták, hogy ennyire még semmitől sem féltek, mivel úgy lógtak a láncokon, mint ahogy kötelet szoktak mászni, és mindeközben hatalmas szakadékok merengtek alattuk. Egy hosszabb pihenő után, a következő megálló a parkoló volt, ahol a kocsikba beülve ismét a Tesco felé vettük az irányt. Ezúttal „legálisan” vettünk sört és hiába volt akciós a 12%-os csak 4%-t kaphattunk. Az este tábortűzszerű sütogetéssel zárult, ahol az elszámolt mennyiségű kolbásszal boldogult a tömeg, illetve „sajtban fürdött” virslivel és egyéb finomságokkal.

Az utolsó nap reggelén a már szokásos 6 órai ébresztőt követően mindenki összepakolta a cuccait és a sátrakat, így magunkhoz képest sikerült korán elhagynunk a kempinget. A cél a szlovák paradicsomi szurdokmászás, illetve hazajutás volt. Ebben a szurdokban (Suchá Belá) a szokottnál több létrát találtunk, de ennek csak örültünk. Egy-egy patakrész úgy nézett ki, mint egy túlméretezett medence, amibe bármelyikünk szívesen belefeküdt volna, de sajnos nem tehattük. Szinte minden más turistát megelőzve pillanatok alatt felértünk a csúcsra. Ezek után a levezető úton megálltunk egy táblánál csokizni, ahol Kiss G. tanár úr Svastits Áront képen nyomta egy tábla csokival, ami azzal járt, hogy minden mellettünk elhaladó turista nevetett egy jót, míg Áron próbálta magáról leküzdeni a „csoki szakállat”. Az utat a tervezett egy óra öt perc helyett fél óra alatt tettük meg. Ezután ebédeltünk, minden maradék finomságot megettünk és belevágtunk a hosszú hazaútba. A fuvart követően begurultunk a Piar garázsába, ahol Urbán József igazgató úr üdvözölt minket. Elköszönés után szétszéledt a csapat, és folytatja nyári vakációját.

Stróbl Dániel, Búza Balázs